Dosar nr. 3-1635/2026

H O T Ă R Î R E
Î N N U M E L E L E G I I
Dispozitivul hotărârii pronunțat public la 22 septembrie 2026 în mun. Chişinău
Hotărârea integrală întocmită la 13 octombrie 2026

Judecătoria Chişinău (sediul Rîșcani)
Instanţa compusă din:
Preşedintele ședinței, judecătorul Gheorghe MÎȚU
Grefier Olga SUȘCHEVICI

Cu participarea:
Reprezentantului reclamantului ***** – avocatul *****
Reprezentantului pîrîtului Inspectoratul General pentru Migrație al MAI – *****

Examinînd în ședință de judecată închisă acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație al MAI privind anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii unui act administrativ individual favorabil,

A C O N S T A T A T:

Argumentele și solicitările reclamantului.

La data de 22 iunie 2026, avocatul Dorin Cojocari, în numele și interesele ***** a depus cerere de chemare în judecată către Inspectoratul General pentru Migrație, prin care a solicitat:

1. Anularea Deciziei nr. 603/26/DAA din 15.06.2026, ca fiind ilegală şi insuficient motivată, emisă în urma unei aprecieri incomplete a circumstanțelor cauzei şi a probelor prezentate;

2. Obligarea pârâtului să emită un act administrativ individual favorabil prin care reclamantului să-i fie recunoscut statutul de refugiat, în condiţiile art. 17 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova;

3. În subsidiar, în cazul în care instanța va aprecia că nu poate dispune emiterea actului administrativ favorabil, obligarea pârâtului să reexamineze cererea de azil, cu luarea în considerare a tuturor probelor şi a informaţiilor actuale din ţara de origine (f.d. 2-20).

În motivarea acțiunii, reclamantul a susținut că actul administrativ contestat este ilegal și insuficient motivat, fiind emis în urma unei examinări incomplete a circumstanțelor individuale ale cauzei și a probelor prezentate. Acesta a relatat că este cetățean al Federației Ruse, că a părăsit țara de origine în anul 2020 și că, ulterior, s-a aflat în Armenia și Ucraina, înainte de a intra pe teritoriul Republicii Moldova. Potrivit declarațiilor sale, presiunile exercitate asupra sa ar fi fost legate atât de activitatea economică și participarea la proceduri de achiziții publice, cât și de susținerea opoziției ruse, inclusiv a lui *****, efectuarea donațiilor către Fondul pentru Combaterea Corupției și participarea la protestele desfășurate la Kazan în anii 2018 și 2020.

Reclamantul a invocat faptul că autoritățile Federației Ruse l-au anunțat în căutare internațională în scop de arest, fiind vizat pentru infracțiunea prevăzută de art. 158 alin. (4) din Codul penal al Federației Ruse. În opinia sa, existența urmăririi penale și a căutării internaționale nu constituie, prin ele însele, dovada temeiniciei acuzațiilor și nici nu exclude posibilitatea ca procedura penală să fie utilizată în scop de persecuție. Acesta a reproșat autorității pârâte că a preluat, în esență, versiunea organelor de anchetă, fără a analiza efectiv dacă urmărirea penală are un caracter obișnuit și legitim sau dacă este influențată de motive politice, inclusiv prin aplicarea selectivă ori disproporționată a răspunderii penale.

În acest context, reclamantul a subliniat relevanța unei hotărâri judecătorești prezentate în cadrul procedurii de azil, prin care prejudiciul pretins a fi fost cauzat prin infracțiune a fost pus în sarcina altor două persoane. Potrivit acestuia, înscrisul respectiv impunea verificarea legăturii dintre faptele reținute în hotărâre și acuzațiile formulate împotriva sa, precum și clarificarea rolului care îi era atribuit în presupusa activitate infracțională. Reclamantul a susținut că autoritatea pârâtă nu a explicat în ce măsură această probă a fost apreciată și din ce motive nu era de natură să influențeze concluziile privind temeinicia acuzației și caracterul eventual pretextual al urmăririi penale.

De asemenea, reclamantul a criticat lipsa unei analize individualizate a fotografiilor în care apare purtând uniformă ucraineană. În opinia sa, aceste imagini puteau fi interpretate de autoritățile ruse drept manifestări ale unei poziții pro-ucrainene sau anti-război, fiind necesară verificarea contextului în care au fost realizate, a eventualei lor publicități și a posibilității ca acestea să ajungă la cunoștința autorităților din țara de origine. Reclamantul a considerat că aceste împrejurări erau relevante pentru aprecierea riscului de persecuție pe motiv de opinie politică reală sau imputată, inclusiv în contextul apariției ori intensificării temerii de persecuție după părăsirea țării de origine.

Totodată, reclamantul a invocat că declarațiile sale privind susținerea lui *****, donațiile către Fondul pentru Combaterea Corupției și participarea la proteste nu au fost examinate în raport cu informațiile actuale referitoare la situația drepturilor omului în Federația Rusă. În susținerea argumentului, acesta a făcut trimitere la raportul Agenției Uniunii Europene pentru Azil (EUAA) „The Russian Federation: Country Focus” din 4 decembrie 2025, care, potrivit acțiunii, descrie utilizarea procedurilor penale împotriva unor persoane asociate opoziției și sancționarea manifestărilor critice față de autorități și față de războiul din Ucraina. Reclamantul a susținut că aceste informații impuneau o evaluare concretă a profilului său individual și a consecințelor pe care activitățile politice declarate le-ar putea produce în cazul revenirii în Federația Rusă.

În continuare, reclamantul a subliniat că autoritatea pârâtă nu a examinat cumulativ circumstanțele cauzei, limitându-se la aprecierea separată a acuzației penale, a activității politice declarate, a fotografiilor, a riscului de mobilizare și a contextului procedurii de extrădare. Potrivit acestuia, împrejurările respective trebuiau analizate în ansamblu, inclusiv sub aspectul unei eventuale suprapuneri între interesele de natură penală și motivele politice, reale sau imputate. De asemenea, reclamantul a susținut că existența unor garanții constituționale și legislative în Federația Rusă nu era suficientă pentru a demonstra disponibilitatea și eficacitatea protecției statului de origine, în condițiile în care riscul invocat ar putea proveni chiar de la organele de stat.

Reclamantul a mai contestat concluziile referitoare la caracterul abuziv al cererii de azil, invocând că depunerea acesteia în cadrul procedurii de extrădare determină aplicarea procedurii rapide, dar nu justifică, în mod automat, respingerea cererii ca fiind lipsită de temei. În opinia sa,

momentul formulării cererii putea fi luat în considerare la aprecierea credibilității, fără a exonera autoritatea de obligația de a examina efectiv riscurile invocate și probele prezentate.

Un alt motiv de contestare a vizat standardul de probă aplicat de autoritatea pârâtă. Reclamantul a susținut că solicitarea unor probe „incontestabile și convingătoare" instituie un prag excesiv în materia azilului, în care aprecierea trebuie realizată în funcție de circumstanțele individuale, de credibilitatea declarațiilor și de informațiile obiective privind țara de origine. Acesta a invocat obligația autorității de a coopera la stabilirea faptelor relevante și de a solicita, după caz, clarificări sau documente suplimentare, înainte de a formula concluzii definitive asupra riscului de persecuție.

În ceea ce privește protecția umanitară, reclamantul a criticat faptul că analiza s-ar fi întemeiat, în principal, pe inexistența unui conflict armat în Federația Rusă și pe lipsa unor antecedente de tortură. Acesta a susținut că asemenea împrejurări nu înlătură necesitatea evaluării prospective a riscului de detenție arbitrară, tratamente inumane sau degradante ori aplicării unei pedepse disproporționate, în special în contextul profilului său individual și al acuzațiilor privind posibilele motive politice ale urmăririi penale. În opinia reclamantului, riscul trebuia examinat prin raportare la situația actuală din țara de origine și la consecințele concrete ale revenirii sale.

În drept, reclamantul a invocat prevederile art. 3 şi art. 13 din Convenţia europeană a drepturilor omului, art. 33 din Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaţilor, art. 17, art. 19, art. 42-46 și art. 62-65 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, precum şi art. 206 alin. (1) lit. a) şi b), art. 209, art. 211-214, art. 219, art. 221 și art. 224 din Codul administrativ.

Obiecțiile autorității publice pîrîte.

La data de 09 iulie 2026, Inspectoratul General pentru Migrație a depus referință prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca nefondată (f.d. 34-39).

În motivarea poziției sale, autoritatea pârâtă a menționat că reclamantul *****, cetățean al Federației Ruse, a solicitat azil în Republica Moldova la 19 mai 2026, în timp ce se afla în Penitenciarul nr. 13. Cererea a fost examinată în procedură rapidă, în temeiul art. 62 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, fiind respinsă prin Decizia nr. 603/23/DAA din 15 iunie 2026, comunicată reclamantului la 19 iunie 2026.

Potrivit declarațiilor consemnate în cadrul interviului, reclamantul a părăsit Federația Rusă în contextul unor presiuni legate de activitatea sa economică și al unor presupuse probleme cu autoritățile și concurenții. Ulterior, aflându-se în Ucraina, acesta ar fi aflat despre intentarea unui dosar penal pentru furtul unui safeu, acuzație pe care a negat-o, susținând că dosarul ar fi fost fabricat. De asemenea, a invocat susținerea opoziției ruse, inclusiv a lui *****, efectuarea donațiilor către Fondul pentru Combaterea Corupției și participarea la proteste. Totodată, reclamantul și-a exprimat temerea că, în cazul extrădării în Federația Rusă, ar putea fi obligat să semneze un contract militar și trimis pe front, precum și că ar putea fi supus violențelor din cauza publicării unor fotografii în uniformă militară ucraineană.

Autoritatea pârâtă a subliniat că, potrivit informațiilor din sistemul Interpol, confirmate de Serviciul de Informații și Securitate, reclamantul este anunțat în căutare internațională de autoritățile Federației Ruse pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 158 alin. (4) din Codul penal al Federației Ruse. Acesta este învinuit că, împreună cu alte persoane, ar fi sustras un safeu cu mijloace bănești în valoare de 14.700.000 de ruble rusești din sediul Comitetului de Anchetă din Republica Tatarstan.

În ceea ce privește fondul cauzei, pârâtul a susținut că reclamantul nu a demonstrat existența unei temeri bine întemeiate de persecuție în sensul art. 17 din Legea nr. 270/2008 și al Convenției de la Geneva din 1951. În opinia autorității, declarațiile referitoare la activitatea politică, participarea la proteste și presupusul caracter fabricat al dosarului penal nu au fost susținute prin probe suficiente care să confirme existența unor măsuri de persecuție motivate politic. Totodată, pârâtul a considerat că urmărirea penală vizează o infracțiune de drept comun și că reclamantul nu a demonstrat existența unei legături între acuzațiile penale și opiniile sale politice.

De asemenea, autoritatea a invocat faptul că reclamantul a părăsit legal Federația Rusă, utilizând documente de călătorie eliberate de autoritățile statului de origine, și că, în perioada aflării sale în alte state, nu a solicitat protecție internațională. În opinia pârâtului, aceste circumstanțe, coroborate cu lipsa unor dovezi privind un risc individualizat, nu confirmă existența unei temeri bine întemeiate de persecuție. Referitor la riscul mobilizării și al trimiterii pe front, autoritatea a apreciat că acesta are un caracter ipotetic, nefiind susținut prin elemente concrete.

Cu privire la protecția umanitară, pârâtul a susținut că reclamantul nu a prezentat probe suficiente care să ateste existența unui risc real de a fi supus unor vătămări grave în sensul art. 19 coroborat cu art. 45 alin. (3) din Legea nr. 270/2008. Totodată, a făcut trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind aplicarea principiului nereturnării, arătând că acordarea protecției presupune existența unor motive serioase care să indice un risc real și individualizat de încălcare a drepturilor fundamentale.

În final, Inspectoratul General pentru Migrație a apreciat că cererea de azil a fost depusă după arestarea reclamantului în baza căutării internaționale și inițierea procedurii de extrădare, în scopul amânării sau împiedicării acesteia și al evitării răspunderii penale. În consecință, autoritatea a calificat cererea drept abuzivă, în sensul art. 63 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 270/2008, considerând justificată examinarea acesteia în procedură rapidă și solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Poziția participanților la proces expusă în ședința de judecată.

În ședința de judecată reclamantul Dzivan Mkhitarian, deținut în Penitenciarul nr. 13, deși legal citat, nu s-a prezentat, în privința acestuia fiind solicitată escortarea (f.d. 32, 52, 57). Interesele reclamantului au fost reprezentate de avocatul ales, Dorin Cojocaru, care a susținut acțiunea în contencios administrative și a solicitat admiterea acesteia în sensul formulat.

În ședința de judecată reprezentantul Inspectoratului General pentru Migrație – ***** a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept indicate în referință.

Verificarea întrunirii condițiilor de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ.

În privinţa admisibilității acţiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă următoarele.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Conform art. 207, alin. (2) Cod administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Lista temeiurilor de inadmisibilitate a acțiunii în contenciosul administrativ prevăzută de art. 207, alin. (2) din Codul administrativ nu este una exhaustivă, ci enunțiativă, fapt care poate fi dedus din interpretarea literală a cuvintelor ”în special cînd” din cuprinsul acestui text de lege.

Prin urmare, prin raportare la prevederile art. 207, alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ sau a unor capete de cerere din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ, nefiind legată exclusiv de temeiurile de inadmisinbilitate menționate la art. 207, alin. (2) din Codul administrativ.

Dispozițiile legale citate mai sus enunță temeiurile de bază de admisibilitate a acțiunii în contencios administrative, după cum urmează:

a) prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului;

b) competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;

c) respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;

d) respectarea procedurii prealabile;

e) respectarea termenului de înaintare a acțiunii;

f) prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

În vederea verificării întrunirii condițiilor de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, instanța urmează să stabilească, cu prioritate, natura și tipul acțiunii cu care a fost sesizată, prin raportare la circumstanțele de fapt și la cadrul normativ aplicabil.

În acest sens, instanța reține următoarele circumstanțe relevante pentru soluționarea chestiunii privind admisibilitatea acțiunii.

Reclamantul *****, cetățean al Federației Ruse, născut la ***** în orașul *****, Federația Rusă, a solicitat acordarea protecției internaționale pe teritoriul Republicii Moldova.

La 29 aprilie 2026, a fost depusă o cerere de azil în numele reclamantului (f.d. 5–6 din dosarul administrativ). Ulterior, prin scrisoarea nr. 8/c-164/26 din 4 mai 2026, Penitenciarul nr.

13 a transmis Inspectoratului General pentru Migrație, spre examinare, cererea privind acordarea azilului înaintată de avocatul Dorin Cojocaru în interesele deținutului *****. Cererea a fost înregistrată la autoritatea competentă la 7 mai 2026, cu nr. C-517/26 (f.d. 4 din dosarul administrativ).

La 19 mai 2026, reclamantul a depus o cerere de azil, înregistrată la Inspectoratul General pentru Migrație cu nr. 856/A/26 (f.d. 1 din dosarul administrativ).

Prin Decizia nr. 603/23/DAA din 15 iunie 2026, Inspectoratul General pentru Migrație a respins cererea de azil, constatând că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova (f.d. 58–68 din dosarul administrativ). Decizia a fost comunicată reclamantului, contra semnătură, la 19 iunie 2026 (f.d. 69 din dosarul administrativ).

Nefiind de acord cu actul administrativ individual defavorabil, *****, prin intermediul avocatului ales Dorin Cojocaru, a contestat decizia menționată în instanța de judecată la 22 iunie 2026, solicitând anularea acesteia și acordarea protecției solicitate sau, în subsidiar, reexaminarea cererii de azil (f.d. 2–9).

Din punctul de vedere al felului acțiunii în contencios administrativ, reieșind din cerințele formulate în cererea de chemare în judecată, judecătorul reține că cererea de chemare în judecată întrunește atât elemente ale unei acțiuni în contestare – sub aspectul solicitării anulării Deciziei nr. 603/23/DAA din 15 iunie 2026 emise de Inspectoratul General pentru Migrație, cât și elemente ale unei acțiuni în obligare – în partea ce vizează obligarea autorității publice pârâte să emită un act administrativ individual favorabil privind recunoașterea statutului de refugiat reclamantului pe teritoriul Republicii Moldova sau, în subsidiar, să reexamineze cererea de azil.

În consecință, controlul judecătoresc asupra actului administrativ contestat urmează a fi exercitat în limitele prevăzute de art. 225 și art. 224 alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ.

a) În ceea ce privește prima condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, aceasta presupune existența unui act administrativ individual defavorabil, emis de o autoritate publică în scopul reglementării unui caz individual în domeniul dreptului public și comunicat destinatarului.

În speță, se constată că Decizia nr. 603/23/DAA din 15 iunie 2026 constituie un act administrativ individual în sensul art. 10 din Codul administrativ, fiind emisă de Inspectoratul General pentru Migrație, în calitate de autoritate publică, în vederea soluționării unui caz individual ce îl vizează pe reclamantul *****.

Totodată, actul contestat are un caracter defavorabil în sensul art. 11 din Codul administrativ, întrucât prin acesta autoritatea publică a respins cererea de azil formulată de *****, afectându-i astfel dreptul de a beneficia de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

Prin urmare, Decizia nr. 603/23/DAA din 15 iunie 2026 reprezintă un act administrativ individual defavorabil, susceptibil de a fi contestat în procedura contenciosului administrativ, iar reclamantul este îndreptățit să solicite verificarea legalității acestuia.

În aceste condiții, instanța constată că este întrunită prima condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, respectiv existența unui act administrativ individual defavorabil.

b) Referitor la cea de-a doua condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ, se apreciază că la caz, competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art.191 alin. (1) și art.196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), astfel, cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

c) Referitor la cea de-a treia condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă că cererea de chemare în judecată înaintată de reclamant corespunde în totalitate exigențelor privind forma și conținutul, iar careva inadvertențe în acest sens nu au fost constatate și nici invocate de către pîrît.

d) Referitor la cea de-a patra și a cincea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea procedurii prealabile și a termenului de înaintare a acțiunii, instanța de judecată reține următoarele.

Potrivit art. 208 alin. (1) și (3) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă. Dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acțiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual.

Conform art. 209 alin. (1) Cod administrativ, acțiunea în contestare şi acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia.

Cu referire la procedura prealabilă, instanța remarcă că, asemenea categorii de litigii sunt exceptate de la obligativitatea parcurgerii etapei prejudiciare, în conformitate cu art. 65 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, coroborat cu art. 163 lit. c) Cod Administrativ.

Același lucru rezultă și din textul comunicării prin care s-a adus la cunoștința solicitantului actul administrativ individual defavorabil contestat, și anume: *Conform art. 65 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, prin derogare de la prevederile art. 209 din Codul administrativ nr. 116/2018, decizia de respingere a cererii de azil, emisă în cadrul procedurii rapide, poate fi contestată direct în instanța de contencios administrativ, fără respectarea procedurii prealabile, în termen de 5 zile lucrătoare de la data comunicării acesteia.*

Astfel, din actele cauzei rezultă că decizia contestată a fost emisă pe data de 15 iunie 2026, fiind comunicată reclamantului sub semnătură la 19 iunie 2026 (f.d. 69 din dosarul administrativ), iar cererea de chemare în judecată a fost depusă la 22 iunie 2026, în termenul prevăzut de art. 209 din Codul administrativ.

Prin urmare, instanța constată că acțiunea a fost depusă în interiorul termenului legal de 5 zile lucrătoare prevăzut de art. 65 alin. (1) din Legea nr. 270/2008, calculat de la data comunicării deciziei contestate, fiind astfel respectată condiția termenului de sesizare a instanței.

e) Referitor la cea de-a șasea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează revendicarea de către reclamant a unui drept vătămat propriu căruia i s-a adus atingere prin activitate administrative, instanța de judecată reține următoarele.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Din prevederile art. 53, alin. (1) din Constituție, rezultă că persoana *vătămată într-un drept* ***al său*** (s.i.) de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Din prevederile art. 20 din Codul administrativ rezultă: dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Din prevederile art. 207, alin. (2), lit. e) Cod administrativ, rezultă că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

În art. 17 se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea „revendică încălcarea" din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Prin urmare, reclamantul are dreptul de a sesiza instanța ori de câte ori, dintr-o analiză sumară a circumstanțelor – inclusiv a conținutului cererii, a actelor administrative contestate și a documentelor din dosar – reiese o posibilă atingere adusă unui drept subiectiv. Această probabilitate este prezumată atunci când persoana este destinatarul unui act administrativ individual cu caracter defavorabil sau are calitatea de terț afectat.

Așadar, noțiunea de „revendicare a încălcării" nu se confundă cu cea de „vătămare a dreptului": prima fundamentează dreptul procesual de a acționa în instanță, iar a doua trebuie dovedită în cadrul fondului cauzei. Stabilirea vătămării este, așadar, o chestiune de fond și nu o condiție preliminară pentru accesul la justiție, în acord cu prevederile art. 6 din CEDO, art. 20 din Constituția Republicii Moldova și art. 39 din Codul administrativ.

În speță, prin raportare la circumstanțele de fapt și la normele legale incidente, instanța constată că reclamantul***** revendică, pe calea controlului judecătoresc, apărarea unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, și anume dreptul de a beneficia de protecție internațională pe teritoriul Republicii Moldova.

Astfel, se constată că acțiunea în contencios administrativ a fost depusă la instanța competentă material și teritorial, cu respectarea termenului legal. Cererea de chemare în judecată îndeplinește toate condițiile de formă și conținut, nefiind constatate sau invocate neregularități de către pârât. De asemenea, reclamanta a ales corect tipul acțiunii, conform art. 206 din Codul administrativ, pentru a-și revendica drepturile.

Prin urmare, nu există motive de inadmisibilitate în sensul art. 207 alin. (2) din Codul administrative, instanța de judecată urmînd să analizeze temeinicia acesteia.

Temeinicia acţiunii.

Examinând acțiunea depusă, audiind explicațiile participanților la proces și analizând probele administrate, în contextul corelării acestora și în raport cu prevederile legale aplicabile, instanța de judecată, ajunge la concluzia că acțiunea formulată este neîntemeiată și urmează a fi respinsă din următoarele motive.

În conformitate cu prevederile art. 20, alin. (1) din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele

de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 189, alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 219, alin. (1) Cod administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Din prevederile art. 224, alin. (1) Cod administrativ rezultă că examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri:

a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată;

c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată;

d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul;

e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

În cadrul examinării cauzei, instanța a constatat că reclamantul *****, cetățean al Federației Ruse, s-a născut la ***** în orașul *****, Republica Tatarstan, Federația Rusă.

Potrivit materialelor dosarului administrativ, reclamantul a intrat pe teritoriul Republicii Moldova la 17 ianuarie 2023, prin punctul de trecere a frontierei Criva–Mamaliga Auto (f.d. 10 din dosarul administrativ).

La 29 aprilie 2026, în numele reclamantului a fost depusă o cerere de azil (f.d. 5–6 din dosarul administrativ), transmisă Inspectoratului General pentru Migrație de către Penitenciarul nr. 13 prin scrisoarea nr. 8/c-164/26 din 4 mai 2026 și înregistrată la 7 mai 2026 cu nr. C-517/26 (f.d. 4 din dosarul administrativ).

Ulterior, la 19 mai 2026, reclamantul a depus cererea de azil, înregistrată cu nr. 856/A/26 (f.d. 1 din dosarul administrativ). La aceasta a anexat copia certificatului de tolerare seria T nr. 000015, eliberat la 26 martie 2026, valabil până la 27 iunie 2026 (f.d. 6 din dosarul administrativ).

La 25 mai 2026, Inspectoratul General pentru Migrație a solicitat Serviciului de Informații și Securitate informații privind reclamantul. Prin răspunsul nr. IE/5850 din 9 iunie 2026, s-a comunicat că acesta este anunțat în căutare internațională, în scop de arest, de către autoritățile Federației Ruse, fiind vizat într-o cauză penală privind săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 158 secțiunea 4 din Codul penal al Federației Ruse. Totodată, autoritatea a indicat că reclamantul

ar prezenta un pericol pentru ordinea publică sau securitatea Republicii Moldova (f.d. 11–12 din dosarul administrativ).

Din nota de interviu din 8 iunie 2026 rezultă că reclamantul a declarat că a părăsit Federația Rusă în anul 2020, invocând presiuni din partea autorităților și a concurenților în legătură cu activitatea sa comercială și datoriile fiscale. Acesta a susținut că dosarul penal pornit în privința sa, pentru presupusa implicare în furtul unui safeu, ar fi fost fabricat, afirmând că nu a comis fapta imputată și că nu cunoaște unele dintre persoanele indicate drept complici.

De asemenea, reclamantul a invocat motive de natură politică, menționând că l-a susținut pe opozantul rus *****, a făcut donații către Fondul pentru Combaterea Corupției și a participat la proteste organizate în orașul Kazan în anii 2018 și 2020. Totodată, a declarat că se teme pentru viața și integritatea sa în eventualitatea revenirii în Federația Rusă, întrucât ar putea fi constrâns să semneze un contract pentru participarea la războiul din Ucraina și ar putea fi supus unor rele tratamente din cauza publicării unor fotografii în uniformă militară ucraineană. Reclamantul a mai menționat că dorește să rămână în Republica Moldova alături de familia sa (f.d. 16–22 din dosarul administrativ).

În susținerea cererii, acesta a prezentat înscrisuri privind activitatea societăților comerciale deținute în Federația Rusă, hotărâri judecătorești, planșe fotografice, extrase de pe pagini web, rapoarte contabile, o citație din 1 aprilie 2026 și carnetul de muncă (f.d. 23–57 din dosarul administrativ).

Prin Decizia nr. 603/23/DAA din 15 iunie 2026, Inspectoratul General pentru Migrație a respins cererea de azil, apreciind că nu sunt întrunite condițiile legale pentru recunoașterea statutului de refugiat sau acordarea protecției umanitare (f.d. 58–68 din dosarul administrativ).

În motivarea deciziei, autoritatea pârâtă a reținut că, deși reclamantul se află în afara țării de origine, acesta nu a demonstrat existența unei temeri bine întemeiate de persecuție în sensul art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova. Astfel, susținerile privind pretinsa fabricare a dosarului penal și persecuția pe motive politice au fost considerate insuficient fundamentate, întrucât reclamantul nu ar fi prezentat elemente concludente care să demonstreze legătura dintre urmărirea penală și opiniile sale politice. În acest sens, autoritatea a analizat informațiile din țara de origine și materialele publice referitoare la cauza penală în care reclamantul este vizat, apreciind că urmărirea penală privește o presupusă infracțiune de drept comun.

Totodată, autoritatea a considerat că temerile reclamantului privind eventuala înrolare în forțele armate ruse și trimiterea pe front sunt speculative, nefiind susținute de elemente concrete care să indice existența unui risc individualizat de persecuție. De asemenea, a apreciat că simpla invocare a unor opinii politice și participarea la proteste nu sunt suficiente pentru acordarea statutului de refugiat, în lipsa unor indicii privind interesul autorităților față de aceste activități și riscul unor măsuri de persecuție.

Sub aspectul protecției umanitare, autoritatea a concluzionat că nu au fost prezentate elemente suficiente pentru a demonstra existența unui risc real de condamnare la pedeapsa capitală, tortură, tratamente inumane sau degradante ori amenințări grave și individuale la adresa vieții sau integrității corporale, în sensul art. 19 coroborat cu art. 45 alin. (3) din Legea nr. 270/2008.

În plus, Inspectoratul General pentru Migrație a reținut că cererea de azil a fost depusă în contextul procedurilor de extrădare inițiate în privința reclamantului, apreciind că aceasta ar urmări amânarea sau împiedicarea executării măsurilor de îndepărtare de pe teritoriul Republicii

Moldova. În consecință, autoritatea a considerat că sunt incidente prevederile art. 63 din Legea nr. 270/2008, referitoare la cererile de azil considerate evident nefondate.

Prin urmare, autoritatea pârâtă a concluzionat că reclamantul nu a demonstrat îndeplinirea condițiilor legale pentru recunoașterea statutului de refugiat sau acordarea protecției umanitare și a dispus în temeiul art. 19 alin. (3) din Constituţia Republicii Moldova, art. 5 alin. (2), art. 60 alin. (1) lit. c) şi art. 62 lit. c) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, respingerea cererii de azil.

Instanța de judecată relevă că la baza statului de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituţie, stă *principiul legalităţii* **și** *supremației dreptului*.

Legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea normelor juridice cuprinse în diverse acte normative cu normele juridice superioare ca forță juridică, iar toate acestea, cu normele constituționale (art. 7 din Constituție), precum și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte (art. 4, alin. (2) și art. 8 din Constituție).

În domeniul dreptului administrativ, legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea actului administrativ cu normele superioare, care stabilesc condiţii privind adoptarea sau emiterea lor cuprinse în actele legislative. Importanţa principiului legalităţii presupune ca legea să fie respectată, această exigenţă existând nu doar pentru indivizi, dar în mod egal şi pentru autorităţile publice şi private.

În măsura în care legalitatea vizează actele administrative emise de către autoritățile publice, exigenţa este ca acestea să acţioneze în strictă conformitate cu actele legislative, în limita competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii reglementate de lege.

Art. 21 din Codul administrativ, intitulat ”Legalitatea” consacră principiul legalității ca fiind un principiu comun atît procedurii administrative, cît și procedurii contenciosului administrativ, statuînd că:

(1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

(2) Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

(3) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decît în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Instanța de judecată relevă că principiul legalității poate fi analizat în două sensuri:

- *formal*, și
- *material*.

Legalitatea activității administrative se referă deopotrivă atît la *aspectul formal* (acționarea autorităților publice în limitele competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii administrative reglementate de lege), cît și *aspectul material* (acționarea autorităților publice în strictă conformitate cu actele legislative de nivel superior).

Prin urmare, instanța de judecată va analiza în partea motivantă a prezentei hotărîri dacă autoritatea publică pîrîtă a respectat atît aspectul formal, cît și material al principiului legalității în activitatea administrativă pe care a desfășurat-o în raport cu reclamantul.

I. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *formal* a principiului legalității, instanța de judecată relevă că legalitatea formală sau procedurală asigură desfășurarea unei proceduri administrative echitabile pentru cetățeni, iar Codul administrativ reglementează anumite garanții procedurale care au menirea de a garanta dreptul la o bună

administrare prin desfășurarea unei proceduri administrative echitabile de către autoritățile publice.

Implicit, desfășurarea unei proceduri administrative de către autoritățile publice cu desconsiderarea garanțiilor procedurale reglementate de Codul administrativ în Cartea a doua, are ca efect nu doar încălcarea drepturilor procedurale ale participanților la procedura administrativă, ci afactează însăși substanța dreptului subiecților de drept la o procedură administrativă echitabilă, aceasta devenind una inechitabilă.

Din prevederile art. 11, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă că actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

(2) Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sînt afectate de actul administrativ individual, nu sînt destinatarii acestuia.

Decizia nr. 603/23/DAA din 15 iunie 2026 constituie, în privința reclamantului *****, un act administrativ individual defavorabil, în sensul art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ.

În speță, destinatarul actului administrativ contestat este reclamantul, acesta fiind persoana în privința căreia actul produce efecte juridice directe, prin refuzul recunoașterii statutului de refugiat și acordării protecției umanitare pe teritoriul Republicii Moldova.

Prin urmare, actul contestat produce efecte juridice exclusiv în privința reclamantului și nu afectează în mod direct drepturile, libertățile sau interesele legitime ale unor terțe persoane.

Din prevederile art. 44, alin. (1) Cod administrativ rezultă că sînt participanți la procedura administrativă: autoritatea publică, orice persoană fizică și juridică care a solicitat inițierea procedurii sau în privința căreia procedura a fost inițiată, precum și orice altă persoană atrasă de autoritatea publică în procedura administrativă.

Totodată, art. 44, alin. (3) Cod administrativ stabilește în mod imperativ faptul că autoritatea publică este obligată să atragă în procedura administrativă, din oficiu sau la cerere, persoanele ale căror drepturi pot fi afectate prin procedura administrativă. Dacă are cunoștință despre astfel de persoane, autoritatea publică le informează despre inițierea sau desfășurarea procedurii administrative.

În speța de față, având în vedere natura procedurii administrative, nu se constată vreo încălcare sau posibilitate de afectare a drepturilor terțelor persoane prin procedura administrativă desfășurată de Inspectoratul General pentru Migrație, ca autoritate emitentă a actului administrativ.

Din prevederile art. 70, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă:

(1) Dacă inițiază o procedură administrativă din oficiu, autoritatea publică informează în scris participanții despre aceasta în decursul unui termen rezonabil.

(2) Dacă inițiază o procedură administrativă la cerere și la procedură participă și alte persoane, autoritatea publică îi informează în scris, în decursul unui termen rezonabil, despre procedura inițiată.

În speță, se reține că procedura administrativă a fost inițiată la cererea reclamantului *****, prin care acesta a solicitat acordarea protecției internaționale pe teritoriul Republicii Moldova.

Din materialele dosarului administrativ rezultă că autoritatea pârâtă a întreprins măsurile necesare pentru examinarea cererii, informând solicitantul despre desfășurarea procedurii și stabilind data interviului, în cadrul căruia acesta a avut posibilitatea să își expună motivele solicitării azilului, să prezinte circumstanțele relevante și să ofere explicații în susținerea afirmațiilor sale. Respectarea acestor măsuri este confirmată de înscrisurile anexate la dosarul administrativ, inclusiv de nota de interviu din 8 iunie 2026.

Prin urmare, raportând circumstanțele constatate la prevederile art. 70 din Codul administrativ, instanța reține că reclamantul a fost informat despre desfășurarea procedurii administrative, fiindu-i oferită posibilitatea de a participa la examinarea cererii sale și de a-și prezenta poziția cu privire la motivele invocate pentru acordarea protecției internaționale.

Din prevederile art. 94, alin. (1) și (2) Cod administrativ, rezultă:

(1) Înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis.

(2) Audierea poate fi făcută verbal sau în scris.

Dreptul la audiere constituie o garanție procedurală menită să asigure persoanei vizate posibilitatea efectivă de a-și prezenta poziția, de a formula explicații și obiecții cu privire la circumstanțele care urmează să fundamenteze actul administrativ.

În speță, instanța reține că reclamantul ***** a fost audiat anterior emiterii deciziei contestate, fapt confirmat prin Nota de interviu din 8 iunie 2026 (f.d. 16–22 din dosarul administrativ). În cadrul interviului, acesta a fost asistat de avocatul Dorin Cojocaru și de interpretul de limbă rusă Tatiana Ilico, având posibilitatea de a-și expune motivele solicitării azilului și de a prezenta probe în susținerea declarațiilor sale.

Prin urmare, instanța constată că dreptul reclamantului la audiere a fost respectat, nefiind identificată o încălcare a garanțiilor procedurale prevăzute de art. 94 din Codul administrativ.

Astfel, decizia emisă de Inspectoratul General pentru Migrație a fost luată după respectarea etapelor procedurii administrative prevăzute de art. 69-78 din Codul administrativ, asigurându-se totodată respectarea garanțiilor procedurale ale participanților la procedură.

În acest sens, instanța de judecată a constatat că autoritatea publică pârâtă a respectat aspectele formale ale principiului legalității în cadrul activității administrative desfășurate.

II. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *material* al principiului legalității, instanța de judecată relevă că pentru a stabili dacă actele contestate de către reclamant sunt legale și întemeiate, instanța de judecată le va raporta la prevederile relevante ale legislației.

Conform art. 220, alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art.221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

Art. 93 Cod administrativ stabileşte sarcina probaţiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), *fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale*. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Se reiterează că, în cadrul examinării cauzei, instanța a constatat că, la 19 mai 2026, reclamantul ***** a depus cerere de azil, invocând motivele care, în opinia sa, justifică acordarea protecției internaționale pe teritoriul Republicii Moldova.

Acesta a susținut că se teme de revenirea în Federația Rusă, întrucât, în eventualitatea extrădării, ar putea fi constrâns să încheie un contract pentru participarea la războiul din Ucraina, cu riscul de a-și pierde viața.

În cadrul interviului desfășurat la Inspectoratul General pentru Migrație, în prezența interpretului de limbă rusă Tatiana Ilico, reclamantul a declarat că a părăsit Federația Rusă în anul 2020, invocând presiuni exercitate de autorități și de concurenți în legătură cu activitatea sa în domeniul construcțiilor și cu existența unor datorii fiscale. Ulterior, s-a aflat în Armenia și Ucraina, unde a aflat despre inițierea unei cauze penale în privința sa pentru presupusa implicare în furtul unui safeu. Reclamantul a susținut că nu a comis fapta imputată, că nu îi cunoaște pe presupușii complici și că dosarul penal ar fi fost fabricat.

Totodată, acesta a afirmat că problemele cu autoritățile ar fi fost determinate și de participarea sa la licitații, precum și de convingerile sale politice, menționând că l-a susținut pe opozantul rus *****, a făcut donații către Fondul pentru Combaterea Corupției și a participat la proteste organizate în orașul Kazan în anii 2018 și 2020.

Aderent, reclamantul a declarat că a ajuns în Ucraina prin Belarus, la invitația unei persoane cunoscute, utilizând pașaportul intern pentru a evita aplicarea ștampilelor de intrare de către autoritățile ucrainene, fapt care, în opinia sa, i-ar fi putut crea probleme cu autoritățile ruse. Ulterior, a intrat în Republica Moldova folosind același document, pașaportul de călătorie rămânând în locuința sa din Kiev.

În susținerea cererii de azil, reclamantul a invocat temeri pentru viața și integritatea sa fizică, afirmând că ar putea fi supus unor acte de violență sau chiar ucis din cauza publicării unor fotografii în uniformă militară ucraineană, comportament care, potrivit susținerilor sale, ar putea atrage răspunderea penală în Federația Rusă. Acesta a mai declarat că dorește să rămână în Republica Moldova alături de familia sa și că nu a solicitat anterior azil întrucât aștepta să îi fie transmis pașaportul din Ucraina.

În final, reclamantul a susținut că nu a fost reținut, arestat sau condamnat în țara de origine și a prezentat înscrisuri și documente în sprijinul afirmațiilor sale.

Astfel cum rezultă din scrisoarea Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova din 9 iunie 2026, anexată la dosarul administrativ, potrivit informațiilor din Sistemul „Interpol”, reclamantul *****, cetățean al Federației Ruse, este dat în căutare internațională de către autoritățile statului de origine, fiind învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 158 alin. (4) din Codul penal al Federației Ruse, respectiv furt calificat.

Conform informațiilor incluse în fișa de căutare, reclamantul este învinuit că, în perioada 2–4 octombrie 2021, împreună cu alte trei persoane, ar fi pătruns în sediul Comitetului de Anchetă din Republica Tatarstan, după dezactivarea sistemului de alarmă, tăierea lacătului și deteriorarea gratiilor metalice. Dintr-un birou al instituției ar fi sustras un safeu metalic în care se aflau mijloace bănești în valoare de 14.700.000 de ruble rusești, după care ar fi părăsit locul faptei cu bunurile sustrase, utilizând un mijloc de transport.

Prin Decizia nr. 603/26/DAA din 15 iunie 2026, emisă de Inspectoratul General pentru Migrație din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, Direcția regională Centru, a fost respinsă cererea de azil depusă de reclamantul *****, autoritatea considerând că nu sunt întrunite condițiile legale pentru recunoașterea statutului de refugiat sau acordarea protecției umanitare.

În motivarea deciziei, autoritatea pârâtă a reținut că declarațiile reclamantului nu demonstrează existența unei temeri bine întemeiate de persecuție, în sensul art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova. Deși acesta a invocat participarea la proteste, susținerea opoziției politice din Federația Rusă și presupusa fabricare a unui dosar penal pe numele său, nu a prezentat elemente suficiente care să confirme existența unei legături între aceste circumstanțe și un risc individual de persecuție din motivele prevăzute de lege.

Totodată, autoritatea a constatat că reclamantul a părăsit Federația Rusă în mod legal și s-a aflat ulterior pe teritoriul mai multor state, fără a solicita protecție internațională. Aceste circumstanțe au fost apreciate în ansamblul probelor administrate, fără a fi identificate suficiente elemente care să confirme existența unui risc personal de persecuție. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia reclamantul ar putea fi înrolat în armată și trimis să participe la acțiunile militare din Ucraina, autoritatea a considerat că aceasta nu este susținută de date concrete care să demonstreze existența unui asemenea risc.

În acest context, s-a reținut și faptul că, potrivit informațiilor comunicate de Serviciul de Informații și Securitate, reclamantul este anunțat în căutare internațională de către autoritățile Federației Ruse, în legătură cu o cauză penală ce vizează presupusa săvârșire a unei infracțiuni de furt agravat. Autoritatea a apreciat că, în lipsa unor elemente care să indice caracterul politic al urmăririi penale ori utilizarea acesteia ca instrument de persecuție, simpla existență a cauzei penale nu justifică, prin ea însăși, acordarea protecției internaționale.

Referitor la protecția umanitară, examinată prin prisma art. 19 coroborat cu art. 45 alin. (3) din Legea nr. 270/2008, autoritatea a concluzionat că reclamantul nu a prezentat probe suficiente pentru a demonstra existența unui risc real de a fi supus pedepsei capitale, torturii, tratamentelor sau pedepselor inumane ori degradante sau unei amenințări grave și individuale la adresa vieții ori integrității sale corporale, în sensul dispozițiilor legale menționate.

De asemenea, autoritatea a constatat că cererea de azil a fost depusă la 19 mai 2026, după arestarea reclamantului în baza căutării internaționale și în contextul procedurilor de extrădare inițiate pe teritoriul Republicii Moldova. În raport cu această succesiune a evenimentelor și cu natura acuzațiilor penale formulate împotriva sa, autoritatea a apreciat că solicitarea de azil urmărește amânarea sau împiedicarea executării măsurilor de îndepărtare de pe teritoriul Republicii Moldova.

În consecință, făcând trimitere la art. 63 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 270/2008, autoritatea pârâtă a calificat cererea drept abuzivă, apreciind că aceasta a fost depusă în scopul evitării procedurii de extrădare și al împiedicării executării unei decizii anterioare sau iminente de îndepărtare, și a dispus respingerea acesteia.

În conformitate cu art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecţie umanitară; c) protecţie temporară; d) azil politic.

Potrivit art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Conform prevederilor art. 19 din Legea 270/2008, protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obțină protecţia respectivei ţări.

Potrivit art. 31 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova:

Solicitantul de azil este obligat:

a) să prezinte toate elementele relevante ale cererii sale de azil: declaraţii şi toate documentele existente, indicînd identitatea şi cetăţenia sa, ţările şi locurile de reşedinţă anterioare, cererile anterioare de azil, rutele de tranzit, actele de identitate şi de călătorie, motivele pentru care solicită azil;

b) să spună adevărul şi să colaboreze cu consilierul de decizie în stabilirea completă a circumstanţelor pertinente referitoare la cererea sa;

c) *să depună eforturi pentru a-şi susţine declaraţiile prin orice dovezi care îi stau la dispoziţie şi să ofere explicaţii prin care să justifice lipsa dovezilor*;

d) *să ofere în detaliu toate informaţiile în legătură cu persoana şi cu experienţa sa pentru a-i oferi consilierului de decizie posibilitatea de a stabili faptele relevante;*

e) să predea actele de identitate, inclusiv cele de călătorie, aflate în posesia sa;

f) să informeze, în timp de 10 zile, Inspectoratul General pentru Migrație despre orice schimbare a locului de trai, a statutului juridic, a stării civile, despre pierderea sau deteriorarea actelor de identitate emise de Inspectoratul General pentru Migrație;

g) să informeze Inspectoratul General pentru Migrație despre părăsirea localităţii de reşedinţă;

h) să colaboreze cu autorităţile pentru soluţionarea cererii sale şi să răspundă la toate întrebările care îi sînt adresate de autorităţile competente în domeniul azilului;

i) să răspundă la solicitările Inspectoratului General pentru Migrație şi să se prezinte personal la sediul acesteia;

j) să se supună fotografierii şi înregistrării dactiloscopice obligatorii, inclusiv în cazul copiilor cu vârstă de cel puțin 14 ani;

k) să se supună examenului medical din motive de sănătate publică;

l) să respecte reglementările interne ale centrelor de cazare;

m) la cazarea în centru, să prezinte toate obiectele aflate asupra sa în vederea inventarierii lor;

n) să părăsească teritoriul Republicii Moldova pînă la expirarea termenului de 15 zile de la data rămînerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii de azil, cu excepţia situaţiei în care cererea de azil a fost respinsă în procedură rapidă, caz în care străinul trebuie să părăsească Republica Moldova la data rămînerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii de azil;

o) să se supună, după caz, efectuării controlului corporal preventiv şi al obiectelor pe care le are asupra sa, din motive de securitate;

p) să se prezinte la Inspectoratul General pentru Migrație pentru prelungirea termenului de valabilitate a documentului de identitate temporar;

q) să respecte prezenta lege şi legislaţia în vigoare.

Conform art. 42 alin. (1) al Legii evidențiate, la soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la

soluţionarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menţionată expres în cererea de azil sau în plîngere.

Alineatul (2) al art. 42 din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18.12.2008, stabilește că la soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente au obligaţia să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

După cum rezultă din conținutul art. 45 alin. (2) lit. a)-f) al Legii privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18.12.2008, actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma:

a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală;

b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie;

c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate;

d)imposibilităţii rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporţionate;

e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art.17;

f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva copiilor.

Alin. (3) lit. a)-c) al art. 45 din Legea nr. 270/2008, stabilește că prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii: existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei; tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine; ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Potrivit prevederilor art. 48 alin. (1)-(2) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18.12.2008, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autorităţile competente trebuie să se bazeze atît pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii ţării de origine, cît şi pe cele care s-au desfăşurat ulterior părăsirii ţării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuţie sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acţiuni exercitate de solicitant după părăsirea ţării de origine, în special în cazul în care s-a stabilit că acţiunile respective constituie expresia şi continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în ţara de origine.

Conform art. 62 lit. a) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr.270-XVI din 18.12.2008*,* în procedură rapidă se examinează următoarele cereri de azil: abuzive.

În corespundere cu art. 63 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr.270-XVI din 18.12.2008 Cererea de azil este considerată abuzivă dacă: d) solicitantul a depus cerere numai pentru a amîna sau a împiedica punerea în executare a unei decizii anterioare sau iminente care ar conduce la expulzarea sa.

În contextul normelor legale enunțate, instanța reține că azilul reprezintă instituția juridică prin intermediul căreia statul acordă protecție străinilor, prin recunoașterea uneia dintre formele de protecție prevăzute de lege: statutul de refugiat, protecția umanitară, protecția temporară sau azilul politic.

Totodată, acordarea protecției internaționale presupune examinarea individuală și obiectivă a fiecărei cereri, prin raportare la circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei. În acest sens, instanța subliniază că, deși statul dispune de competența de a examina și soluționa cererile de

azil, exercitarea acesteia trebuie să se realizeze cu respectarea legislației naționale și a obligațiilor internaționale în materia protecției refugiaților.

Prin urmare, pentru acordarea statutului de refugiat, este necesară stabilirea existenței unei temeri bine întemeiate de persecuție, în sensul legii, iar pentru acordarea protecției umanitare trebuie să fie întrunite condițiile referitoare la existența unui risc real de vătămări grave în cazul returnării în țara de origine. Aceste circumstanțe urmează a fi evaluate individual, în baza declarațiilor solicitantului, a probelor prezentate și a informațiilor relevante privind situația din țara de origine.

Cu titlu de principiu, instanța reține că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul la azil nu este consacrat ca atare de Convenția Europeană a Drepturilor Omului și nici de protocoalele sale, Curtea nefiind competentă să examineze în mod direct cererile de azil sau respectarea obligațiilor statelor în temeiul Convenției de la Geneva din 1951 și al dreptului Uniunii Europene.[1]

Cu toate acestea, îndepărtarea unui străin de pe teritoriul unui stat contractant poate angaja răspunderea acestuia în temeiul art. 2 și 3 din Convenție, dacă există motive serioase și întemeiate de a considera că persoana vizată ar fi expusă, în statul de destinație, unui risc real de pierdere a vieții sau de a fi supusă torturii ori tratamentelor inumane sau degradante. În asemenea circumstanțe, dispozițiile menționate instituie obligația statului de a nu îndepărta persoana către statul în care există un asemenea risc.[2]

Dispozițiile art. 62 și 63 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 instituie un mecanism procedural accelerat de examinare a cererilor de azil, aplicabil în situațiile în care, prima facie, cererea nu întrunește condițiile pentru acordarea unei forme de protecție internațională sau prezintă anumite elemente care justifică o examinare rapidă.

Totodată, art. 63 din aceeași lege definește noțiunea de „cerere evident nefondată”, incluzând și ipoteza în care cererea este formulată pentru a amâna sau împiedica executarea unei măsuri de îndepărtare. Cu toate acestea, o asemenea calificare nu are caracter absolut, întrucât alin. (2) al aceluiași articol consacră prioritatea existenței unei temeri bine întemeiate de persecuție sau a unui risc real de vătămări grave, în sensul art. 48 din lege.

Prin urmare, aplicarea procedurii rapide nu exonerează autoritatea de obligația de a efectua o analiză individuală, completă și efectivă a cererii.

În continuare, examinând motivele invocate de reclamantul ***** în susținerea cererii de acordare a statutului de refugiat, prin prisma art. 17 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, se reține că, din ansamblul materialelor cauzei, nu rezultă existența unor temeri bine întemeiate de persecuție pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică.

Instanța constată că reclamantul și-a întemeiat solicitarea de acordare a unei forme de protecție internațională pe presupusele presiuni exercitate de autoritățile Federației Ruse în legătură cu activitatea sa comercială, susținerea opoziției politice, participarea la unele manifestații și existența unei cauze penale pe care o consideră fabricată.

---

[1] Hotărârea Marii Camere a Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO), pronunțată la 23 martie 2016, cauza *F.G. împotriva Suediei* (cererea nr. 43611/11) § 117.
Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO), pronunțată la 28 iunie 2011, cauza *Sufi și Elmi împotriva Regatului Unit* (cererile nr. 8319/07 și 11449/07) §§ 212, 226.

[2] *F.G. împotriva Suediei*, citată anterior, §§ 110–111.

Totodată, acesta a invocat temerea că, în cazul revenirii în țara de origine, ar putea fi obligat să participe la acțiunile militare din Ucraina și că ar fi expus unor represalii din cauza publicării unor fotografii în uniformă militară ucraineană.

Potrivit pct. 38 din Manualul UNHCR privind procedurile și criteriile de determinare a statutului de refugiat, existența unei temeri bine întemeiate presupune atât un element subiectiv, reprezentat de starea de temere a solicitantului, cât și un element obiectiv, constând în existența unor circumstanțe care justifică în mod rezonabil această temere. Prin urmare, aprecierea cererii de azil nu se poate limita la declarațiile persoanei, ci trebuie să aibă la bază evaluarea acestora în raport cu situația individuală a solicitantului, informațiile relevante privind țara de origine și celelalte elemente probatorii disponibile.

În ceea ce privește invocarea opiniilor politice, instanța reține că, potrivit pct. 80–82 din Manualul UNHCR, dezacordul față de politica autorităților statului de origine nu constituie, prin el însuși, un motiv suficient pentru acordarea statutului de refugiat. Este necesar să se stabilească dacă opiniile politice reale sau atribuite solicitantului au ajuns ori ar putea ajunge la cunoștința autorităților și dacă există o legătură între acestea și actele de persecuție de care persoana se teme.

Aplicând aceste principii la circumstanțele cauzei, instanța constată că reclamantul a declarat că l-a susținut pe opozantul rus *****, a efectuat donații către fondul de combatere a corupției și a participat la manifestații în anii 2018 și 2020. Cu toate acestea, materialele dosarului nu conțin elemente suficiente pentru a demonstra că, din cauza acestor activități, reclamantul a fost vizat de măsuri de persecuție ori că există un risc individualizat ca acesta să fie supus unor asemenea măsuri în cazul revenirii în Federația Rusă.

Totodată, se reține că reclamantul este anunțat în căutare internațională de către autoritățile Federației Ruse, fiind învinuit de săvârșirea unei infracțiuni de furt agravat, în legătură cu sustragerea unui seif din sediul Comitetului de Anchetă din Republica Tatarstan.

Deși urmărirea penală pentru o infracțiune de drept comun nu exclude, în mod automat, posibilitatea existenței unei persecuții motivate politic, în speță nu au fost prezentate probe suficiente care să indice că acuzațiile formulate împotriva reclamantului ar reprezenta un pretext pentru sancționarea opiniilor sale politice. Simpla afirmație a acestuia privind caracterul pretins fabricat al dosarului penal nu este suficientă, în absența unor elemente de susținere, pentru a stabili existența unei asemenea legături.

Instanța subliniază că această concluzie nu se întemeiază exclusiv pe existența urmăririi penale, ci pe aprecierea cumulativă a declarațiilor reclamantului, a circumstanțelor în care acesta a părăsit țara de origine și a probelor administrate în procedura de azil. Or, din materialele cauzei nu rezultă că autoritățile Federației Ruse ar fi întreprins, față de reclamant, măsuri concrete de persecuție pentru unul dintre motivele prevăzute de art. 17 din Legea nr. 270/2008.

În ceea ce privește temerea reclamantului că ar putea fi obligat să semneze un contract militar și trimis pe frontul din Ucraina, instanța constată că acesta nu a prezentat elemente individuale și concrete care să demonstreze existența unui risc real și previzibil în acest sens. Totodată, reclamantul a invocat riscul unor represalii ca urmare a publicării fotografiilor sale în uniformă militară ucraineană, însă materialele cauzei nu permit stabilirea, cu un grad suficient de certitudine, a faptului că această împrejurare ar determina aplicarea unor măsuri de persecuție împotriva sa. Aceste susțineri trebuie apreciate în raport cu situația personală a reclamantului și cu informațiile relevante privind țara de origine, nefiind suficientă simpla invocare a unor eventualități.

Se reține, de asemenea, că reclamantul a declarat că a părăsit Federația Rusă în anul 2020, s-a aflat ulterior în Armenia și Ucraina, iar la 17 ianuarie 2023 a intrat pe teritoriul Republicii Moldova. Cererea de azil a fost depusă la 19 mai 2026, în contextul reținerii reclamantului și al procedurilor de extrădare inițiate în privința sa. Deși momentul formulării cererii nu constituie, prin el însuși, un motiv suficient pentru a exclude necesitatea protecției internaționale, această împrejurare, coroborată cu celelalte elemente ale cauzei, este relevantă pentru aprecierea scopului solicitării. În același timp, instanța subliniază că procedura de extrădare nu înlătură obligația autorităților de a examina efectiv eventualele riscuri de persecuție sau de vătămare gravă în cazul predării ori returnării reclamantului.

Prin urmare, în raport cu circumstanțele constatate, instanța concluzionează că reclamantul nu a demonstrat existența unei legături suficiente între motivele invocate și vreunul dintre criteriile de persecuție prevăzute de art. 17 din Legea nr. 270/2008. În consecință, nu sunt întrunite condițiile legale pentru recunoașterea statutului de refugiat.

Cu privire la acordarea protecției umanitare, instanța reține că aceasta presupune o examinare distinctă, în condițiile art. 19 din Legea nr. 270/2008, a existenței unor motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul revenirii în țara de origine, solicitantul ar fi expus unui risc real de a suferi vătămări grave, precum condamnarea la pedeapsa capitală sau executarea acesteia, tortura ori tratamentele sau pedepsele inumane sau degradante, precum și o amenințare gravă și individuală la adresa vieții sau integrității sale corporale, generată de violența generalizată în contextul unui conflict armat.

În speță, se constată că reclamantul nu a prezentat elemente care să indice că ar risca să fie condamnat la pedeapsa capitală sau că ar fi expus unui asemenea pericol în Federația Rusă. De asemenea, deși acesta a invocat temeri privind posibila înrolare în armată, trimiterea pe front și eventualele represalii legate de fotografiile în uniformă militară ucraineană, materialele dosarului nu conțin suficiente informații individualizate care să demonstreze existența unui risc real de a fi supus torturii ori unor tratamente sau pedepse inumane sau degradante.

Se subliniază că absența unor probe privind persecuția în sensul art. 17 din Legea nr. 270/2008 nu conduce automat la concluzia că persoana nu poate beneficia de protecție umanitară. Cele două forme de protecție au condiții distincte de aplicare, iar riscurile relevante trebuie evaluate separat, inclusiv prin raportare la situația actuală din țara de origine și la circumstanțele personale ale solicitantului.

Totuși, în prezenta cauză, declarațiile reclamantului, examinate în coroborare cu materialele dosarului, nu oferă suficiente elemente pentru a stabili existența unui risc real și individual de vătămări grave în sensul art. 19 din lege.

În acest context, se reține că simpla existență a unei situații generale dificile în țara de origine ori a unor temeri privind posibile evenimente viitoare nu este suficientă pentru acordarea protecției umanitare, în lipsa unor circumstanțe concrete care să indice că reclamantul ar fi expus personal unui risc relevant pentru această formă de protecție.

În consecință, instanța constată că, în raport cu materialele cauzei și cu motivele invocate de reclamant, nu s-a demonstrat întrunirea condițiilor legale nici pentru recunoașterea statutului de refugiat, nici pentru acordarea protecției umanitare.

Această concluzie privește exclusiv temeinicia cererii de protecție internațională, fără a substitui examinarea distinctă a condițiilor legale aplicabile procedurii de extrădare și a obligațiilor ce revin autorităților în temeiul Convenției Europene a Drepturilor Omului.

În ceea ce privește legalitatea actului administrativ contestat, se reține că aceasta trebuie apreciată prin raportare la situația de fapt și de drept existentă la momentul emiterii actului,

precum și la respectarea normelor procedurale și materiale aplicabile. Or, simplul dezacord al reclamantului față de soluția adoptată de autoritatea publică nu este suficient pentru a determina anularea actului administrativ, fiind necesară identificarea unor vicii de legalitate sau a unor erori de apreciere relevante pentru soluționarea cauzei.

Prin urmare, în măsura în care actul administrativ contestat se întemeiază pe o evaluare individuală a situației reclamantului, pe examinarea motivelor invocate și pe aprecierea probelor relevante, iar instanța nu identifică încălcări ale normelor legale aplicabile care să afecteze legalitatea acestuia, nu există temei pentru anularea actului exclusiv în considerarea dezacordului reclamantului față de concluziile autorității publice.

Dacă susține că actul administrativ este ilegal din cauza unei încălcări a competenței, trebuie să facă referire la normele care reglementează competența, pentru a demonstra încălcarea acesteia.

În cazul în care reclamantul invocă încălcarea procedurii de emitere a actului administrativ, acesta trebuie să indice normele procedurale încălcate, precum și orice alte temeiuri prevăzute de art. 141 din Codul Administrativ.

În speță, niciunul dintre temeiurile invocate de reclamant pentru anularea actului administrativ individual defavorabil nu îndeplinește cerințele minime necesare pentru a putea fi considerat un motiv valid de anulare sau nulitate a acestuia. Actul contestat a fost emis în conformitate cu legea, respectând procedura stabilită și fiind adoptat de către autoritatea publică competentă.

În plus, instanța subliniază că decizia contestată este corespunzător motivată, conform articolului 118 din Codul Administrativ, și include o expunere detaliată a motivelor de fapt și de drept care au stat la baza adoptării acesteia.

Raportând circumstanțele cauzei la prevederile legale, instanţa de judecată conchide că, autoritatea pentru migrație întemeiat a emis actul administrativ contestat, or, în cadrul examinării cauzei nu au fost prezentate probe pertinente şi admisibile, care ar putea fi puse la baza emiterii hotărârii judecătorești de anulare a acestora.

Astfel, analizând circumstanțele de fapt ale cauzei în raport cu normele legale aplicabile, instanța ajunge la concluzia netemeiniciei acțiunii înaintate de reclamantul *****, întrucât argumentele invocate nu sunt susținute de probe suficiente pentru a demonstra nelegalitatea actului administrativ contestat.

Din materialele dosarului nu rezultă existența unor temeri bine întemeiate de persecuție în sensul art. 17 din Legea nr. 270/2008, nici a unui risc real de vătămări grave care să justifice acordarea protecției umanitare, în condițiile art. 19 din aceeași lege. Totodată, circumstanțele depunerii cererii de azil, coroborate cu procedura de extrădare inițiată în privința reclamantului și cu insuficiența elementelor probatorii prezentate în susținerea temerilor invocate, confirmă concluziile autorității publice pârâte privind examinarea cererii în procedură rapidă.

Prin urmare, instanța constată că Decizia nr. 603/26/DAA din 15 iunie 2026, emisă de Inspectoratul General pentru Migrație al MAI, Direcția regională Centru, privind respingerea solicitării de acces la procedura de azil, a fost adoptată în raport cu circumstanțele cauzei și cu dispozițiile legale aplicabile, nefiind constatate temeiuri suficiente pentru anularea acesteia. În consecință, acțiunea reclamantului urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În ceea ce privește critica reclamantului referitoare la pretinsa examinare superficială a cererii de azil, instanța reține că Inspectoratul General pentru Migrație a analizat circumstanțele invocate, declarațiile reclamantului și informațiile relevante privind situația din țara de origine, în

conformitate cu obligațiile prevăzute de art. 42 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova.

Instanța constată că decizia contestată cuprinde motivele de fapt și de drept care au stat la baza adoptării acesteia, fiind respectate exigențele de motivare prevăzute de art. 31 și art. 118 din Codul administrativ. Totodată, autoritatea publică a apreciat circumstanțele cauzei în raport cu dispozițiile legale aplicabile, fără a fi constatată depășirea limitelor dreptului discreționar sau încălcarea cerințelor de legalitate și proporționalitate.

Sub acest aspect, instanța reține ca întemeiate concluziile autorității pârâte privind caracterul abuziv al cererii de azil, în sensul art. 62 lit. c) și art. 63 alin. (1) lit. d) - e) din Legea nr. 270/2008, având în vedere că aceasta a fost depusă în contextul procedurii de extrădare inițiate în privința reclamantului, fără prezentarea unor elemente probatorii suficiente care să justifice necesitatea acordării protecției internaționale.

Prin urmare, instanța nu identifică temeiuri de fapt sau de drept care să justifice anularea deciziei contestate ori obligarea autorității publice la reexaminarea cererii de azil în procedură ordinară, motiv pentru care pretențiile reclamantului urmează a fi respinse ca neîntemeiate.

Având în vedere că***** nu a indicat nicio acțiune concretă din partea autorităților care ar pune în pericol viața și integritatea sa personală și nu a prezentat dovezi clare care să susțină aceste alegații, instanța concluzionează că nu există suficiente temeiuri pentru acordarea unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

În plus, autoritatea pârâtă, în procesul de examinare a cererii, a analizat atât sursele de informații furnizate de reclamant, cât și alte surse relevante care reflectă situația din Federația Rusă, motivând în mod corespunzător decizia emisă în cazul acesteia.

Instanța de judecată relevă că riscul de a fi supusă la rele tratamente în țara de destinație, care poate fi cauzat de actori statali sau nestatali (inclusiv membri ai familiei), trebuie să fie „real". Aprecierea existenței unui risc real trebuie să se concentreze pe consecințele previzibile ale expulzării reclamantului în țara de destinație, ținând seama de situația generală din respectiva țară și de circumstanțele sale personale.

În acest sens, instanța de judecată consideră relevantă jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, prin care a conchis că în cazul în care o persoană susține că aparține unui grup expus în mod sistematic unei practici de rele tratamente, protecția art. 3 intervine în cazul în care persoana în cauză demonstrează că există motive serioase pentru a crede în existența practicii în cauză și în apartenența sa la grupul în cauză. În acest caz, Curtea nu va insista ca persoana în cauză să demonstreze existența altor caracteristici distinctive speciale dacă această cerință ar face iluzorie protecția oferită de art. 3. Se va pronunța asupra acestui aspect în lumina situației reclamantului și a informațiilor privind situația din țara de destinație a grupului în cauză.[3]

În ceea ce privește repartizarea sarcinii probei în cauzele în care riscul de rele tratamente este produs de actori nestatali: sarcina revine reclamantului în ceea ce privește situația sa personală, în timp ce autorităților le revine sarcina de a stabili *din oficiu* care este situația generală în țara de origine, inclusiv dacă statul asigură o protecție împotriva relelor tratamente aplicate de actori nestatali.[4]

---

[3] Hotărârea Marii Camere a Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO), pronunțată la 23 august 2016, cauza *J.K. și alții împotriva Suediei* (Marea Cameră), §§ 103-105.

[4] Hotărârea Marii Camere a Curții Europene a Drepturilor Omului, pronunțată la 17 noiembrie 2020, cauza *B. și C. împotriva Elveției*, 2020, §§ 61-62.

Din raționamentele expuse, instanța constată temeinicia și legalitatea acțiunilor autorității publice pârâte la emiterea deciziei nr. 603/26/DAA din 15.06.2026, iar alegațiile invocate în susținerea acțiunii înaintate poartă caracter formal, nefiind confirmate prin probe pertinente și concludente în acest sens, fiind combătute prin argumentele autorității publice pârâte și actele prezentate la dosarul administrativ.

Totodată, în conformitate cu art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, verificând exercitarea de către autoritatea publică a dreptului discreționar, instanța de judecată constată că, la examinarea cererii solicitantului de azil, autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar cu luarea în considerare a tuturor faptelor relevante, a respectat limitele legale și a acționat conform scopului acordat prin lege.

Prin urmare, analizând normele legale și circumstanțele de fapt stabilite, precum și criticile reclamantului referitoare la acțiunile autorității publice pârâte, instanța de judecată concluzionează că Decizia nr. 603/26/DAA din 15.06.2026 a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, prin care s-a respins cererea reclamantului, este legală și întemeiată.

Subsecvent, instanța de judecată conchide și asupra netemeiniciei cerinței reclamantului din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ privind obligarea autorității publice pârâte să-i recunoască statutul de refugiat pe teritoriul Republicii Moldova, pretenția respectivă urmând să fie respinsă, ținînd cont de faptul că acest capăt de cerere este unul accesoriu în raport cu capătul de cerere prin care reclamantul a contestat actul administrativ individual emis de către pîrît, iar în condițiile în care acest capăt de cerere a fost respins, pe cale de consecință urmează a fi respins și capătul de cerere accesoriu reieșind din principiul de drept – ceea ce este accesoriu urmează soarta a ceea ce este principal (*accesorium sequitur principalae*).

În consecință, acțiunea în contencios administrativ înaintată de reclamant se respinge în totalitate.

Reieșind din cele enunțate, instanța învederează că soluția asupra fondului cauzei, de respingere ca neîntemeiată a acțiunii în contencios administrativ formulată de***** prin intermediul avocatului Dorin Cojocaru, este compatibilă cu prevederile articolului 6 § 1 CEDO, fiind prevăzută de art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ.

În conformitate cu art. 224 Cod administrativ al Republicii Moldova, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se respinge acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație al MAI privind anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii unui act administrativ individual favorabil.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 5 zile lucrătoare de la pronunțarea dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 5 zile lucrătoare de la notificarea hotărârii motivate. În cazul depunerii motivării apelului concomitent cu cererea de apel, aceasta se depune la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani.

Președintele ședinței,
Judecătorul Gheorghe MÎȚU